

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce:

O. B.

toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
sídlem Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,
zastoupen advokátem JUDr. Matějem Šedivým,
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha,

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky Praha,
sídlem pošt. schr. 21/OAM, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2025, č. j. OAM-485/BA-BA07-BA06-Z-2025

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím Ministerstva vnitra České republiky, Odboru azylové a migrační politiky

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

ze dne 29. 4. 2025, č. j. OAM-485/BA-BA07-BA06-Z-2025 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), byl žalobce zajištěn ve smyslu ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „*zákon o azylu*“), přičemž doba zajištění byla stanovena do 14. 8. 2025. Důvodem zajištění žalobce bylo to, že byl rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen OPKPE Karlín), č. j. KRPS-110804-23/ČJ-2025-010022 ze dne 22. 4. 2025, zajištěn podle § 124b odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců), a umístěn do ZZC za účelem vycestování. Žalobce byl zajištěn z toho důvodu, že dne 22. 4. 2025 byla kontrolována jeho totožnost na stavbě komplexu v obci Ořech, kdy předložil platný biometrický cestovní doklad Uzbekistánu č. X. Následnou lustrací bylo zjištěno, že se nachází v Evidenci nežádoucích osob (dále jen ENO) od 15. 11. 2023 do 31. 12. 2999. Cizinec je také evidován v Schengenském informačním systému (dále jen SIS) jako státní příslušník třetí země, na kterého se vztahuje rozhodnutí o navrácení, s platností do 17. 11. 2026 zadávajícím státem ČR, čímž vzniklo podezření, že cizinec se nachází na území ČR neoprávněně.

2. V policejním protokolu o výsledku ze dne 22. 4. 2025 žalobce uvedl, že uvedl, že je svobodný a bezdětný. Uvedl, že jeho otec bydlí v Uzbekistánu. Popsal, že naposledy přicestoval někdy v prosinci 2022, kdy pobýval pár měsíců v Maďarsku a poté přijel do ČR. Na dotaz, zda má i jiný cestovní doklad sdělil, že doklad ztratil asi před rokem, poté co se vrátil z Polska, kde žádal o povolení k pobytu. Do ČR přijel na základě maďarského víza, které měl ve starém cestovním pase. Je si vědom toho, že někdy v lednu 2023 mu bylo vydáno vyhoštění na 1 rok, na to podal odvolání přes právního zástupce. Dle jeho vyjádření rozhodnutí neviděl, právní zástupce mu neříkal nic o tom, že bylo rozhodnuto a nevěděl, že musí vycestovat. V dubnu 2024 si podával žádost o pobyt v Polsku, ale neví, jak tato žádost dopadla. Dle jeho vyjádření ho to nezajímá a pouze čeká. Na dotaz, proč si žádal o povolení v Polsku sdělil, že chtěl nějaké povolení, aby mohl pobývat a pracovat kdekoliv Evropě. V Polsku nepobývá, protože tam bylo těžké najít si práci a bydlení. Na území ČR není nikde hlášen k pobytu, žije všude, kde se dá. Dělá různé brigády po stavbách. Na území ČR nemá žádný majetek ani žádné závazky a pohledávky, pouze nezaplatil pokuty od policie. Ohledně finančních prostředků sdělil, že v současné době nemá dostatek peněz, finanční prostředky na vycestování z území ČR si je schopen obstarat.
3. Jmenovanému bylo dne 29. 10. 2023 uloženo správním vyhoštěním z členských států EU rozhodnutím pod č. j. KRPA-37875-28/ČJ- 2023-000022-SV na dobu 1 roku, dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, tedy z důvodu pobývání na území ČR bez platného povolení k pobytu. Dne 27. 4. 2025 podal žalobce opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž neuvedl žádné důvody jejího podání.
4. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce na území ČR pobýval nelegálně bez jakéhokoli povolení k pobytu. Svého neoprávněného pobytu si musel být přitom vědom, jelikož věděl o jemu uloženém správním vyhoštění, neučinil však žádné kroky k legalizaci pobytu a pokud by ho nezadržela policejní hlídka a nezjistila tuto skutečnost, zjevně by ve svém nelegálním pobytu pokračoval. Přiznal, že v ČR pracuje brigádně různě po stavbách. Tedy kromě nelegální pobytu rovněž vykonával na území ČR nelegálně pracovní aktivity, tedy nerespektoval kromě pobytových pravidel ani pravidla upravující otázku zaměstnanosti cizinců na území ČR. Žalobce je veden v Schengenském informačním systému (dále jen SIS) jako státní příslušník třetí země, na něhož se vztahuje

rozhodnutí o navrácení splatností do 17. 11. 2026, a to na základě údaje zadaného ČR. Bylo mu již jednou v ČR uloženo správní vyhoštění z území členských států na dobu 1 roku z důvodu pobývání na území ČR bez platného povolení k pobytu, které zjevně nerespektoval a je veden v evidenci nežádoucích osob od 15. 11. 2023 do 31. 12. 2009. Nemá nikde nahlášenou adresu, v současné době bydlí, kde se dá, stálou adresu nemá. Na území ČR tedy není kontaktní, není možné mu kamkoliv cokoliv doručovat nebo ověřit jeho adresu.

5. Žalovaný ve svém rozhodnutí připomněl, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany až po zadržení Policií ČR, zajištění za účelem vycestování a umístění do ZZC. Z výpovědi jmenovaného v rámci správního řízení dle zákona o pobytu cizinců přitom nevyplývá naprosto nic, co by mu v případě, že by měl o podání žádosti skutečný zájem, bránilo v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR před jeho zadržením a umístěním do ZZC, resp. z jednání jmenovaného je zcela zřejmé, že svou žádost o mezinárodní ochranu podal toliko ve snaze oddálit, zmařit nebo znemožnit realizaci jeho vycestování, neboť hrozba nuceného návratu do vlasti se po jeho zajištění stala reálnou, a že pokud by k jeho zajištění Policií ČR nedošlo, sám jmenovaný by tento krok v ČR nikdy neučinil. Správní orgán je přesvědčen, že v případě osoby, která palčivě pociťuje potřebu mezinárodní ochrany, tato k dané možnosti přistoupí bezprostředně poté, co má k tomu příležitost, jmenovaný však své podání učinil až v souvislosti se svým zajištěním policií ČR v ZZC, byť tak mohl během svého pobytu na území ČR učinit již dříve. Správní orgán dále uvádí, že výše jmenovaný mohl požádat o mezinárodní ochranu také např. v Polsku nebo Maďarsku, kde pobýval před příchodem do ČR. V případě jmenovaného má tak na základě výše uvedených skutečností správní orgán jednoznačně za to, že podání žádosti dotyčného o udělení mezinárodní ochrany bylo motivováno pouhou snahou, jakkoliv zmařit nucený návrat do vlasti.
6. Správní orgán rovněž zhodnotil, že žalobci nelze uložit zvláštní opatření dle ustanovení § 47 zákona o azylu. Žalobce přiznal, že na území ČR nemá žádné rodinné ani jiné vazby, naopak v Uzbekistánu bydlí jeho otec, nemá tudíž žádnou motivaci zůstat na území ČR a být správnímu orgánu k dispozici pro potřeby správního řízení na konkrétně určitelném a stabilním místě. Žalobce není v současné době v ČR rovněž nikde hlášen k pobytu, bydlí, kde se dá, stálou adresu nemá. Je tedy zjevné, že není možnost jej zde spolehlivě na této adrese kontaktovat a předpokládat, že se na ní skutečně bude jmenovaný zdržovat. Žalobce nemá v ČR ani jiné vazby ani majetek, v protokolu o podání vysvětlení sdělil, že nemá dostatek peněz. Žalobce ani nemá možnost získat finanční prostředky legálním způsobem, z důvodu neoprávněného pobytu na území ČR a nemožnosti zde legálně pracovat, nelze tedy očekávat ani možnost jeho pravidelného docházení na pracoviště správního orgánu za účelem kontroly jeho součinnosti, kdy i toto si vyžaduje samozřejmě určité finanční náklady. Pokud jde o možnost zdržování se v pobytovém středisku, správní orgán připomíná, že tato střediska jsou koncipována jako otevřená, nelze v nich absolutně omezit pohyb žadatelů mimo středisko, k opuštění střediska na dobu kratší 24 hodin dotyčný žadatel nepotřebuje ani povolení správního orgánu a ten není oprávněn mu v opuštění jakkoli zamezit. Pobyt v pobytovém středisku je navíc zcela na náklady správního orgánu a státu, včetně úhrady stravování a dalších potřeb žadatele, a dotyčný tak není ani v tomto směru jakkoli motivován ve středisku zůstat jako v případě, že by si své náklady hradil ze svých zdrojů. S ohledem na předchozí jednání žadatele, kdy tento zde nelegálně pobýval i pracoval, nerespektoval jemu uložené správní vyhoštění, jasně tím vyjádřil svůj nulový respekt k dodržování právních předpisů ČR, nelze dle názoru správního orgánu oprávněně

očekávat, že v případě jeho umístění do otevřeného pobytového střediska by se na tomto jeho jednání cokoliv změnilo a dotyčný by zůstal správnímu orgánu k dispozici pro provedení správního řízení ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany až do doby následného vycestování z ČR v případě jejího zamítnutí.

7. S ohledem na výše uvedené má správní orgán za prokázané, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet. Z postupu žalobce je tak dle správního orgánu zřejmé, že by jeho propuštěním ze zajištění byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany, a že s ohledem na absenci jakýchkoliv vazeb v ČR, zdejší nelegální pobyt, nelegální výkon zaměstnání, nerespektování správního vyhoštění a jeho dosavadní jednání a chování vůči správnímu orgánu a jeho povinností účastníka správního řízení nelze očekávat jeho součinnost v průběhu aktuálního řízení o udělení mezinárodní ochrany bez nutnosti omezení jeho osobní svobody. Proto správní orgán shledal naplnění podmínek stanovených ustanovením § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
8. Žalovaný se dále zabýval maximální délkou doby, na kterou bude žalobce po dobu řízení ve věci mezinárodní ochrany zajištěn v ZZC. Třebaže správní orgán považuje podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany za účelové, s ohledem na znění zákona o azylu nebude na žádost aplikovat ustanovení § 16 zákona o azylu, týkající se žádostí zjevně nedůvodných – konkrétně § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení lze zamítnout žádost o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodnou jediné v případě, že žadatel podal žádost pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání, či je pozdržet. Vzhledem k tomu, že žalobce může v průběhu správního řízení ke své žádosti o mezinárodní ochranu uvést i jiné důvody, nelze v tuto chvíli vyloučit, že jeho žádost bude nezbytné posuzovat standardně podle § 12, § 13, § 14, § 14a i § 14b zákona o azylu. Zároveň však lze v případě žalobce s ohledem na upřednostnění případů žadatelů omezených na svobodě při rozhodování ve věcech mezinárodní ochrany předpokládat ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany ve lhůtě 90 dní, tedy přibližně v polovině zákonem stanovené šestiměsíční lhůty pro vydání rozhodnutí. Proto žalovaný stanovil dobu trvání zajištění žalobce na 90 dní. Vzhledem k tomu a ke skutečnosti, že případná lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany je v případech osob umístěných v zařízení pro zajištění cizinců bez ohledu na typ rozhodnutí 15 dní, je správní orgán povinen při stanovení maximální lhůty zajištění žadatele prodloužit prvotních 90 dní o dalších 15 dnů na podání případné žaloby. Společně s průměrnou celkovou 5denní lhůtou na doručování všech dokumentů v rámci soudního řízení tak dle správního orgánu činí celková maximální lhůta pro zajištění výše jmenovaného v současné době 90+15+5 dní, tedy celkem 110 dnů.
9. Žalobce proti napadenému rozhodnutí brojil žalobou, v níž namítal, že napadené rozhodnutí formulováno šablonovým a paušálním způsobem, pročez zasahuje do osobní svobody žalobce, aniž by bylo náležitě odůvodněno, a aniž by bylo vysvětleno, že je tento postup postupem ultima ratio. Rozhodnutí je fakticky toliko rekapitulací pobytové historie žalobce, nikoliv však odůvodněním zásahu do jeho osobní svobody. Správní orgán pokládá podanou žádost o udělení mezinárodní ochrany za účelový krok žalobce, avšak pokud by tomu tak skutečně bylo, tak by správní orgán jistě obratem takové řízení zamítl, nikoliv předpokládal omezení osobní svobody. V případě zajištění cizince se jedná o zcela mimořádný institut, který umožňuje policii zasáhnout do ústavně zaručeného práva na osobní svobodu dané osoby. Uvedené právo zaručené čl. 8 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále též jako: „LZPS“), je jednou ze základních součástí nedotknutelnosti

člověka, garantované čl. 7 odst. 1 LZPS. V případě uplatnění zajištění, je tak nutno nejprve vždy zkoumat, zda je takový postup skutečně nezbytný, a zda pro jeho uplatnění existují opravdové důvody, z nichž jasně vyplývá, že by případné užití méně postihujících opatření nebylo splnilo účel. V této souvislosti je nutné uvést, že žalovaný jednal v rozporu s výše uvedeným. Žalovaný podle žalobce místo naprosto vyčerpávajícího zdůvodnění toho, proč nebylo shledáno dostatečným užití jiného postupu, než toho který tak závažným způsobem zasahuje do základních práv žalobce, pouze stroze konstatuje, že správní orgán (v rozporu se skutečným stavem věci) nezaznamenal žádné změny. Žalobce si dovoluje poukázat na ustanovení § 2 odst. 3 správního řádu, a z tohoto vyplývající zásady proporcionality (přiměřenosti) postupu správního orgánu a uplatňování jeho pravomoci při zasahování do práv a oprávněných zájmů dotčených osob, tedy osob, jichž se výkon působnosti správních orgánů nějakým způsobem dotýká.

10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí s tím, že žalobce v ČR pobýval nelegálně, přičemž této skutečnosti si musel být vědom, protože mu bylo uloženo správní vyhoštění, které nerespektoval. Žalobce místo vycestování ze země i nadále pokračoval v nelegálním pobytu a práci. Žalobce v ČR nemá hlášenou adresu, podle jeho slov bydlí, kde se dá. Zároveň žalobce uvedl, že nedisponuje dostatečnými finančními prostředky. Podle názoru správního orgánu tak byly splněny důvody pro zajištění žalobce v ZZC. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou formulovány jako strohý nesouhlas bez relevantní argumentace, žalovaný plně odkazuje na své vydané rozhodnutí ve věci, zejm. na strany 3-5.
11. Napadený výrok rozhodnutí žalované krajský soud přezkoumal podle § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu: „*Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.*“
13. Zvláštním opatřením se podle § 47 odst. 1 zákona o azylu: „... rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem (písm. a), nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené (písm. b).“ Podle odst. 2 tohoto ustanovení: „*Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3 zákona o azylu, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.*“
14. V projednávané věci žalovaný postupoval podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a žalobce zajistil proto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána v zařízení pro zajištění cizinců a existovaly oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost podal žalobce pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Tento závěr dle soudu vyplývá především ze skutečnosti, že žalobce v ČR pobýval dlouhodobě neoprávněně, dokonce v rozporu s uloženým správním vyhoštěním a bez platného cestovního dokladu. Také pobýval v Maďarsku a v Polsku bez

pobytového oprávnění. Žalobce po celou dobu pobytu na území členských států EU vč. České republiky neučinil žádný krok k legalizaci pobytu, dokud nebyl zajištěn za účelem vyhoštění. Žalobce současně neuvedl nic, co by mu v dřívějším podání žádosti bránilo. Naopak přirozenou reakcí člověka prchajícího před specifickým druhem nebezpečí je úsilí takto ohroženého jedince domoci se jistého útočiště, jakmile se ocitne mimo dosah této k úniku stimulující hrozby. Členské státy EU ve shodě sdílí lidskoprávní étos, který artikuluje Listina základních práv EU coby součást unijního primárního práva. Hledá-li tedy občan třetího státu ochranu před formami útlaču podle § 12 zákona o azylu, má tak učinit bezprostředně po vstupu na území prvního členského státu EU, a to žádostí o mezinárodní ochranu adresovanou jeho správnímu orgánu. Jinak zavdává příčinu k seriózním úvahám stran jiných motivů k podání dotčené žádosti, než jsou ty motivy, jež kvituje pododvětví azylového práva. Současně soud uvádí, že žalobce je veden v ENO od 15. 11. 2023 do 31. 12. 2023. Žalobce je také evidován v Schengenském informačním systému (dále jen SIS) jako státní příslušník třetí země, na kterého se vztahuje rozhodnutí o navrácení, s platností do 17. 11. 2026, neboť mu dne 13. 3. 2024 bylo uloženo rozhodnutím čj. KRPA-87508-12/ČJ-2024- 000022-SV správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 2. a písm. c) bod 3 zákona o pobytu cizinců z důvodu pobývání na území bez platného povolení k pobytu, a to na 1 rok. Žalobce tedy pobýval na území ČR bez jakéhokoli povolení k pobytu a v rozporu s uloženým správním vyhoštěním. O udělení mezinárodní ochrany žalobce požádal až dne 27. 4. 2025. Žalobce z území České republiky ve lhůtě k tomu stanovené nevystoupal – tedy neoprávněně mařil výkon správního rozhodnutí a současně na území ČR pobýval bez platného cestovního dokladu. V důsledku uvedeného byl žalobce dne 22. 4. 2025 zajištěn. S ohledem na právě uvedené tak není možné přisvědčit žalobní námitce žalobce, že nebylo nutné přistoupit k jeho zajištění, protože žalobou napadené rozhodnutí je podle žalobce nedostatečné a příliš obecně zdůvodněno co do důvodů k zajištění žalobce podle § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Soud důvody pro zajištění v tomto případě stejně jako žalovaný shledal dostatečnými. Z výše uvedeného je zřejmé, že tím, že žalobce nerespektoval jemu uložený správní trest vyhoštění, dopustil se maření výkonu správního rozhodnutí, čímž přinejmenším ohrozil bezpečnost a veřejný pořádek na území ČR.

15. Z hlediska zákonnosti rozhodnutí o zajištění žalobce podle § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu není podstatné, že žalobce dosud nebyl vyslechnut k důvodům podané žádosti v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany. Podklady pro rozhodnutí, které si žalovaný v daném případě opatřil a které jsou součástí správního spisu, považuje soud za dostačující. Jde zejména o rozhodnutí o zajištění žalobce podle § 124 zákona o pobytu cizinců na území ČR, z něhož vyplývá i vyjádření žalobce do protokolu před policejním orgánem, a dále je součástí spisu Poskytnutí údajů k podané žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 5. 5. 2025, v níž žalobce za důvod své žádosti označil že je muslim, ale v jeho rodném místě mu nedovolují být muslimem.
16. Ze shora uvedených důvodů by podle názoru soudu nebylo uplatnění zvláštního opatření účinné. O neúčinnosti zvláštního opatření svědčí v případě žalobce skutečnosti, že porušoval právní předpisy ČR, poněvadž mařil výkon správního vyhoštění, když na území ČR pobýval nelegálně a současně bez cestovního dokladu. Žalovaný tudíž dospěl podle názoru soudu ke správnému závěru, že z jednání žalobce bylo zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude i nadále vyhýbat svým povinnostem a bude nadále porušovat právní předpisy, a tak jak průběh azylového řízení, tak případnou realizaci správního vyhoštění opětovně mařit. Žalovaný správní orgán uvedl ve svém rozhodnutí podstatné

skutečnosti vyplývající ze správního řízení, jež odůvodňovaly neuplatnění zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu. Žalovaný se dostatečným a přezkoumatelným způsobem vypořádal s nemožností uložení zvláštního opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že by uplatnění zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu nebylo účinné, protože žalobce porušoval zákony ČR a existuje riziko, že v tomto přístupu bude pokračovat. Pod tíhou výše předložených faktorů shledal žalovaný naplnění podmínek stanovených v § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalovaný se vypořádal s individuálními okolnostmi případu žalobce, přičemž zdejší soud se s jeho závěry zcela ztotožnil. Kauza žalobce, který nerespektoval právní řád ČR, vede soud k jednoznačnému závěru o existenci důvodné obavy, že žalobce nebude své právní povinnosti dodržovat ani v budoucnu. Tento závěr jen potvrzuje žalobcovo předchozí chování, (dlouhodobý nelegální pobyt, nerespektování správního vyhoštění, nelegální zaměstnání) proto nebude mít ani zájem dobrovolně přistoupit na spolupráci s českými správními orgány. Ta totiž může vyústit v realizaci správního vyhoštění. S ohledem na shora uvedené nebylo možné mírnější opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu použít, protože zajištění žalobce bylo zcela namístě a v souladu se zákonem.

17. Zdejší soud v této souvislosti zároveň odkazuje na rozsudek NSS ze dne 10. 10. 2016, č. j. 7 Azs 185/2016 – 23, jenž říká: „*Volba mírnějších opatření než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zmíněné zvláštní opatření, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření.*“ S ohledem na výše vyřčené nezbývá soudu než konstatovat, že žalobce již správní řízení mařil, když mu byl uložen správní trest vyhoštění a žalobce i přesto setrval na území ČR až do svého zajištění dne 22. 4. 2025.
18. Žalobcem odkazovaný rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48 zahrnuje též právní větu ve znění: „*Při posouzení účinnosti zvláštních opatření podle § 47 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložení pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. Je proto namístě zohlednit pobytovou historii žadatele o mezinárodní ochranu, včetně případného maření předchozích rozhodnutí o správním vyhoštění.*“ Pobytovou historii žalobce a s ní související potenciální rizika žalovaný zohlednil.
19. Žalovaný dle názoru soudu nepochybil ani v otázce stanovené délky zajištění, neboť v Poskytnutí žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 5. 5. 2025 žalobce uváděl důvody ohledně kterých nelze vyloučit, že mohou vést k závěru, že žádost žalobce bude nutné posoudit standardně dle § 12, §14 a §14a zákona o azylu.
20. Z uvedených důvodů soud žalobu zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s ř. s.
21. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (podle ustanovení § 60 odst. 1 věta první s. ř. s.)

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 4. června 2025

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně